

'Waar een wil is, is een weg'

Rijschool
Van Dort

Het was dinsdag 11 oktober 2005. Len van Dort (23) was toen 12 jaar oud. De basisschool had hij vóór de zomervakantie vaarwel gezegd, om eind augustus te starten op de middelbare school in Bilthoven. Omdat Len in Vleuterweide woonde fietste hij iedere ochtend vanuit huis naar het station om vervolgens met de trein naar Bilthoven te reizen om van daaruit naar school te lopen. 's Middags dezelfde rit van school terug naar huis. Het was deze reis die het leven van Len voorgoed veranderde. In gesprek met LetselschadeNEWS vertelt Len over het ongeval en de gevolgen daarvan.

Door Floor Verhees

Vroeg op pad

"Het duurde een week of zes voordat ik gewend was om iedere dag zo'n lange reis naar school te maken. In die tijd was het 's morgens rond 7:00 uur nog donker als ik vanaf huis vertrok. We woonden in een nieuwbouwwijk waar nog volop gebouwd werd. Er was gedurende de hele dag veel bouwverkeer en dat begon in alle vroegte. Omdat er nog geen fietspad was, fietste ik op de doorgaande weg. Toen ik die bewuste ochtend op weg was naar school, gleed mijn fietstas tussen mijn spaken. Ik zette mijn fiets aan de kant van de weg om mijn tas opnieuw vast te maken, toen een vrachtwagen achteruit gereden kwam. Ik herinner mij dat de vrachtwagen zo'n twintig meter voor mij geparkeerd stond toen ik stopte. Ik had hem niet horen starten en hoorde hem ook niet aankomen. Met mijn rug stond ik naar de achteruit rijdende vrachtwagen gekeerd. Door de klap op mijn hoofd, die ervoor zorgde dat ik viel, realiseerde ik me ineens dat het de vrachtwagen moest zijn. De chauffeur had mij kennelijk niet gezien, was ingestapt en gaan rijden. In plaats van dat het me lukte om onder de rijdende vrachtwagen vandaan te komen, kwam ik met mijn rechterbeen klem te zitten tussen het wiel en het asfalt," aldus Len. De vrachtwagenchauffeur had geen idee wat er aan de hand was en reed nietsvermoedend door, terwijl Len nog zo'n acht meter over het asfalt is mee gesleurd. Gelukkig zag een alerte voorbijganger wat er aan de hand was en heeft de chauffeur gewaarschuwd.

Opmaken van de schade

De herinneringen van Len gaan terug tot aan het moment dat de ambulance er is. Daarna wordt het 'zwart'. Drie dagen later ontwaakte hij uit een kunstmatige coma. Zijn eerste herinneringsflard is het weerzien met zijn ouders. Len vertelt verder: "Vanwege de pijnbestrijding was ik suffig en niet aanspreekbaar. Doordat ik beademd werd, kon ik niet praten. Wel herinnerde ik mij wat er was gebeurd en waarom ik in het ziekenhuis lag. Hoewel ik geen besef had van de ernst van het letsel. De toestand van mijn been was uitermate slecht, verder had ik vrijwel geen letsel. In eerste instantie hebben de dokters in het ziekenhuis er alles aan gedaan om mijn rechterbeen te behouden. Al snel was duidelijk dat als het been behouden kon worden, dit in een stijve toestand zou zijn. Achteraf gezien, was dat ook niet heel handig geweest. Maar goed, de artsen hebben echt gedaan wat ze konden, maar de conditie van de aderen

'Ik dop mijn eigen boontjes'

in mijn been was zo slecht. Om de haverklap ontstonden er bloedingen. Na meerdere keren halsoverkop op de operatietafel te zijn beland in verband met de spontane bloedingen, besloot men na de voorlaatste bloeding als laatste redmiddel plastic buisjes ter vervanging van de aderen te implanteren. Dat had helaas niet het gewenste effect, want vanwege infecties door straatvuil en bacteriën zijn de buisjes beschadigd en ontstond de laatste bloeding. Mijn lichaam was toen nog erg kwetsbaar. Met het weghalen van de buisjes ontstond een nieuw probleem. De doorbloeding van het onderbeen was dusdanig slecht dat een

Advertentie

'Ik heb de rolstoel nooit als een probleem ervaren'

amputatie vanaf het midden van de knie de enige optie was."

Weer thuis

Na elf weken ziekenhuis mocht Len weer naar huis. Vanuit huis ging hij naar de dagbehandeling van Revalidatiecentrum De Hoogstraat in Utrecht. De dag was zo ingedeeld dat hij naast het revalidatieprogramma ook lessen van school volgde, zodat zijn achterstand op school kon worden beperkt. "In eerste instantie heb ik in het revalidatiecentrum vooral getraind voor het dragen van een prothese, en heb daar zelfs mee gelopen. Doordat er alsmaar wondjes op mijn stomp ontstonden, moest ik iedere keer weer rust houden om vervolgens na een paar weken weer opnieuw te

starten met trainen. Uiteindelijk heeft dat een jaar of zes geduurd voordat ik tot de conclusie kwam dat ik nooit een prothese zou kunnen dragen, omdat de stomp daar niet geschikt voor was. Het revalidatietraject was destijds dus enerzijds gericht op de rolstoel en hoe daarmee om te gaan en anderzijds op het leren lopen met een prothese."

Naar school

In september 2006 gaat Len weer naar school. "Dat was in het begin wel even wennen. Ook vonden mijn vrienden het allemaal spannend. Ze waren natuurlijk al wel in het ziekenhuis geweest en ook in het revalidatiecentrum, maar deze situatie was voor niemand vertrouwd. Achteraf denk ik wel eens dat het voor

mijn ouders en vrienden spannender was, dan voor mijzelf. Ik heb zelf niet veel tijd nodig gehad om te wennen aan de rolstoel en op school waren ze ook behulpzaam. Die tweede 'nieuwe' start viel me uiteindelijk dus mee. Het feit dat mijn onderbeen was geamputeerd en ik in een rolstoel belandde, heb ik nooit als extreem heftig ervaren. Misschien kon ik me makkelijker aan de nieuwe situatie aanpassen omdat ik pas twaalf jaar was? Ik weet het niet."

Rolstoelbasketbal

"Voor het ongeval was ik niet zo bezig met sport. Na het ongeval ben ik gaan rolstoelbasketballen. In mei 2007 sloot ik me aan bij De Hoogstraat bij een bestaande groep. We trainden twee keer per week. Ik merkte dat deze sport me echt lag, in tegenstelling tot andere sporten die ik eerder had geprobeerd na het ongeval. Het ging lekker hard, het was een krachtige sport

en de teamspirit was belangrijk. Na een paar jaar werd ik gevraagd voor het nationaal jeugdteam. En daarna voor het nationaal herenteam. Er was een tijd dat ik zelfs zeven dagen per week bezig was met rolstoelbasketbal en geen tijd meer had voor andere dingen. Ik trainde minimaal 16 uur per week en speelde daarnaast nog wedstrijden." Na drie jaar selectiespeler te zijn geweest bij het nationaal herenteam, heeft Len besloten om te stoppen. Dat was een moeilijk besluit. De intensieve trainingen waren niet meer te combineren met zijn werk. Het plezier dat hij aan de sport beleeft, heeft hem doen besluiten zich per aankomend sportseizoen aan te sluiten bij de club D.O.V. Leeuwarden.

Autorijschool Van Dort

"Toen ik zelf opzoek was naar een rijtschool die een aangepaste auto heeft voor het volgen van rijlessen, viel dat nog niet mee. Ik wilde graag mijn rijbewijs behalen, omdat het makkelijker en sneller was voor de trainingen en wedstrijden van de rolstoelbasketbal om zelf met de auto te rijden. Uiteindelijk vond ik een autorijschool en heb mijn rijbewijs gehaald, maar het zette mij wel aan het denken. Natuurlijk zijn er meer mensen zoals ik die alleen in een aangepaste auto rijlessen kunnen volgen. Uiteindelijk heb ik de stoute schoenen aangetrokken en ben voor mezelf begonnen. Mensen met een dwarslaesie, herseninfarct of amputatie

kunnen bij mij aangepaste rijlessen volgen of lessen ten behoeve van de medische keuring om na een ongeval opnieuw het rijbewijs te behalen. Uiteraard is de lesauto voor mij als instructeur helemaal aangepast met links het gaspedaal, handsegmentgas, handbedrijfsrem en richtingaanwijzers aan beide kanten van het stuur. Nu ik me volledig op de rijtschool kan concentreren, gaat het hartstikke goed. Door mijn eigen beenamputatie, begrijp ik mijn cliënten goed. Ik weet hoe belangrijk onafhankelijkheid is." Deze zomer is Len verhuisd en woont sindsdien samen met zijn vriendin. Ook de wens om zelfstandig te wonen is nu uitgekomen! ♦